

Introducció

Els relats que componen aquest recull han estat redactats al llarg de divuit anys, entre 2006 i 2024. No hi trobareu una unitat temàtica, tampoc d'estil, l'extensió dels escrits també és variable. No hi ha consells, normes per a una conducta correcta, ensenyaments amb pretensions moralistes, sermons ni homilies. No pretenc donar lliçons de res a ningú. El relat titulat: "Instruccions per a fer un ou ferrat", com entendran els lectors intel·ligents, és un pur "divertimento". M'agraden gairebé tots els gèneres literaris, llevat dels denominats llibres d'auto ajuda o auto realització. Els poquíssims que he llegit, fent un gran esforç, m'han confirmat el que sempre he pensat: no serveixen absolutament per a res, excepte els pocs que han fet rics als seus oportunistes autors.

El propòsit dels meus relats és molt simple: distreure i fer passar una bona estona als possibles lectors. Si aconseguixo algun somriure o que a una ànima sensible se li humitegin els ulls em donaré per satisfet.

La majoria dels relats corresponen a exercicis realitzats en el taller d'escriptura de l'ONCE, al que he assistit regularment durant divuit anys, llevat de l'obligat parèntesi de la pandèmia de 2020. Agraeixo profundament, a totes les monitores i monitors que s'han succeït durant aquests anys, la seva abnegada dedicació i les indicacions que m'han ajudat a millorar els meus escrits.

Finalment vull destacar que el fet de que el recull el composin seixanta-nou relats no és casual, crec que es tracta d'un nombre molt suggeridor.

Vull acabar aquesta breu introducció amb uns agraïments. A l'Ester Riera per la seva correcció ortogràfica i gramatical. A la Sara Martínez pel emotiu i afectuós pròleg i a la Raquel Clemente per les inspirades i suggeridores imatges.

JOSEP M. SARABIA

1 Cartes a Berta

4 d'agost de 19...

Estimada Berta,

Acabem d'arribar al petit llogaret pirinenc on em decidit passar uns dies de descans amb l'Òscar, no t'ho havia dit encara, el cas és que estic embarassada de cinc mesos, si, ja sé que no tinc perdó de Déu, ets la meva millor amiga i encara no ho sabies, però noia, això que visquis a París és un rotllo, ja saps que la meva feina a l'hotel m'ocupa força temps, al vespre estic massa cansada per posar-me a escriure i el telèfon surt car, si, ja ho sé, em sembla sentir-te dir: "Adela, això són excuses de mal pagador", perdona, procuraré que no torni a passar, ara estaré una temporada desvagada i t'escriuré sovint, t'ho juro.

Potser tampoc no sabies que l'Òscar, que és un company de l'hotel, fa gairebé un any que viu amb mi en aquell piset del Poble Sec que tu i jo havíem compartit i que es el pare de la nena que espero parir d'aquí quatre mesos.

Els pares i el meu germà estan encantats del embaràs, des que el pare va tenir l'accident en que va quedar paraplègic de resultes de caure per la finestra del seu estudi que a la família no hi ha hagut massa alegries, encara que ha assumit prou bé la discapacitat i ha tornat a pintar no pot dir-se que sigui l'home d'abans, la pintura que fa ara és molt diferent de la que feia abans de l'accident, els temes però, sobretot el traç i els colors traspuen un estat d'ànim pessimista i turmentat encara que, per altra banda, ha guanyat qualitat en força i expressivitat.

La casa que hem llogat és preciosa, planta baixa un pis i unes golfes, parets de pedra picada, teulada de pissarra, llar de foc, mobles de fusta massissa, cuina i bany moderns, calefacció, etc., però el cas és que quan vam pujar a veure les golfes em va agafar una mena de neguit o angoixa. Un gran finestral

amb l'ampit molt baix ocupa el centre de la paret més llarga de la cambra, el pare va caure per una finestra semblant, ens vam canviar de casa per no tenir el record sempre present de la maleïda finestra i ara me'n trobo una d'igual en aquest lloc. He decidit no pujar mai a les golfes encara que l'Òscar va restar entusiasmat per la vista que hi ha de tota la vall des de dalt, als meus ulls, odiosa finestra

Ja aniré explicant-te com van passant les vacances.

Petonets.   Adela

10 d'agost de 19...

Estimada Berta,

Ha passat un fet terrible, l'Òscar és mort, el tercer dia de la nostra estada aquí va caure des de la finestra de les golfes, aquella finestra que tant em va esgarrifar quan la vaig veure. Jo era a la planta baixa quan un soroll sord va cridar la meva atenció, provenia del jardí, hi vaig acudir ràpidament, l'Òscar era allà, a terra, quiet, un fil de sang sortia de la seva boca i feia un petit bassal tenyint de roig la gespa del jardí, un presentiment em deia que el meu company era mort, efectivament, mitja hora més tard el metge del poble la única cosa que va poder fer per ell fou certificar la defunció.

He tornat a Barcelona, m'estic a casa dels pares, com pots suposar em sento destrossada, m'estimava l'Òscar i el fet que la meva filla no coneixerà al seu pare em produeix una sensació estranya, he plorat molt i ja em sembla que no em resten llàgrimes als ulls.

Aniré posant-te al corrent de com van les coses.

Una abraçada   Adela

14 d'agost de 19...

Benvolguda Berta,

La mort de l'Òscar m'ha deixat en un estat lamentable, va haver un moment en el que vaig arribar a témer per la continuïtat de l'embaràs, gairebé no dormo i menjo poc i a la força,

la família m'ajuda tant com pot a superar el tràngol, però la similitud de l'accident amb el que va patir el pare ens té a tots ben trasbalsats.

Per si no n'hi hagués prou amb el que estic passant la Guàrdia civil ha obert una investigació, creuen que hi ha indicis que fan pensar que la caiguda de l'Òscar no fou del tot accidental, diuen que no sembla versemblant que un home Jove i sà caigui tot sol per una finestra, de moment el jutge m'ha demanat que no surti de Barcelona i que estigui disponible per a qualsevol interrogatori que cregui convenient fer-me, és possible que jo en sigui sospitosa d'alguna cosa relacionada amb la mort del meu company ? El cert és que visc en una mena de núvol dins el que no m'hi trobo gens bé.

Si poguessis escapar-te de les teves obligacions a París i vinguessis a fer-me una mica de costat no saps com t'ho agrairia.

T'enyoro. Adela

20 d'agost de 19...

Estimada Berta,

També és desgràcia que, justament ara,, hagi caigut malalta i no puguis venir a Barcelona, necessito tenir al meu costat una persona en la que poder recolzar-me i deixar anar totes les meves cabòries, estic trista, desorientada i no sé que fer n'hi amb qui parlar, malgrat la bona relació que tinc amb els pares i el germà necessito confiar-me amb algú i tu ets l'única persona en la que podria buidar-me. Ja sé que sóc molt egoista, penso més en mi que en els problemes de la teva salut, no dius en la teva carta quina és la malaltia que pateixes, és greu?.

La investigació de la mort de l'Òscar sembla que segueix però la Guàrdia Civil no m'ha comunicat res de nou, ja aniré informant-te.

Una abraçada. Adela

5 de setembre de 19...

Senyoreta Berta Ripoll,

M'adreço a vostè per comunicar-li una tràgica notícia: l'Adela és morta, jo sóc el seu germà Jaume i em veig en la trista obligació de fer-li saber la defunció de l'Adela, es tracta d'un suïcidi, les causes estan confuses, com ja sap el seu company va morir en caure per la finestra de la casa del Pirineu de manera molt similar a com va ser l'accident del nostre pare, la Guàrdia Civil va obrir una investigació per la mort de l'Òscar, la meva germana es va obsessionar pensant que hi havia alguna cosa de sobrenatural en la coincidència dels dos accidents, va arribar a creure que ella, en un estat de demència, havia estat l'autora de les dues defenestracions, el cas és que fa tres dies va prendre's una dosi mortal de barbitúrics després de gravar en una casset una confessió en la que deia que ella era la culpable de la mort del seu company i de la paraplegia del pare.

L'endemà del suïcidi es va rebre una notificació de la Guàrdia Civil en la que donaven el cas Òscar per tancat per no constatar-se cap prova de que la defunció fos provocada per alguna persona i que es donava com a causa de la mort un accident fortuït. La caiguda del pare sempre l'hem atribuït a un dels mareigs que pateix amb certa freqüència. No sabem per què l'Adela creia ser culpable dels dos casos.

He trobat entre els papers de la meva germana les cartes que vostè li va enviar, jo ja coneixia la seva amistat amb l'Adela, però ignorava que la considerés la seva millor amiga, podria ser que vostè ens aclarís quins misteris de la seva ment l'han portat al suïcidi?,

Li retorno les cartes que li va enviar a l'Adela.

Amb afecte.

Jaume Valls

2 Cris i Lena

Des del lloc on era la Lena va sentir les detonacions de la descàrrega dels fusells que estaven complint la sentència a mort que un tribunal militar, en consell de guerra sumaríssim, havia dictat poques hores abans contra en Cris per sedició, subversió i propaganda contrària al règim imposat per la gran potència que, des de feia més de deu anys, tenia sotmès al petit país mediterrani del que ella i en Cris eren fills.

Com en una pel·lícula passada a càmera ràpida, per la ment de la Lena van transcórrer els tres anys en els que havien compartit perills, lluites, desesperances, il·lusions, somnis en els que es veien vivint lliures i feliços en el seu petit país sense sentir damunt seu la bota opressora de l'invasor que els tenia esclavitzats i sotmesos des de feia ja massa anys.

En Cris tenia, aquella nit d'abril en que el van afusellar, trenta-tres anys, era d'alçada avantatjada, musculós, rostre agradable, cabells castanys i arrissats igual que la poblada barba, vestia amb elegant discreció, la seva persona desprenia un encís especial que sumat a la facilitat de paraula de la que gaudia feia que els que el sentien es veiessin immediatament seduïts per la seva gran personalitat.

Era fill d'un fuster i una mestressa de casa, la reduïda família residia en una població de l'interior del petit país sotmès al jou estranger, des de molt jove en Cris va demostrar ser posseïdor d'una intel·ligència superior a la que es podia esperar d'un humil obrer. L'economia dels seus pares i la situació política del país no el permeteren cursar estudis superiors i, fins els trenta anys, treballà a la fusteria de Joseph, que així es deia el seu pare.

Com si una revelació divina l'hagués sotraguejat de sobte, just quan complí els trenta anys va deixar la casa dels pares i començà una nova vida, en una vella furgoneta, acompanyat de dos amics inicià un recorregut escampant per tot el país un

missatge en el que es barrejaven una mena de nova religió amb un sentiment patriòtic d'alliberament nacional sense, odi n'hi violència.

Poc a poc el discurs del fill del fuster va anar penetrant en la consciència dels que l'escoltaven, el nombre dels seguidors del discurs d'en Cris va anar en augment. Al petit grup inicial s'afegiren algunes dones, de totes elles en Cris es va fixar especialment en la Lena.

Quan es van conèixer ella tenia uns trenta-cinc anys, era corresponsal d'una agència de premsa europea, havia estat casada amb un diplomàtic, es van unir quan era molt jove, la unió va durar pocs anys i aquella experiència va fer que decidís no lligar-se mai més a cap home de manera fixa, des de la separació fins que va conèixer en Cris es va relacionar amb diversos homes sense que cap de aquestes relacions fos seriosa ni duradora, era una amant experta i sensual, sabia gaudir dels plaers del sexe i feia que els homes que compartien el seu llit no quedessin decebutos de les seves habilitats amoroses.

Alta, esvelta, amplis malucs i exuberants pits, rostre ovalat, ulls riallers boca carnosa i sensual que semblava feta per pe-tonejar i xuclar, orelles perfectes i un nas arremangat que li proporcionava un aspecte murri i enganyosament infantil.

El verb càlid i engrescador d'en Cris anava penetrant lentament en les ments dels seus compatriotes, el desig d'alliberament dels abusos de les autoritats usurpadores era terreny abonat per que la llavor del missatge fructifiqués de manera efectiva, cada dia que passava els seguidors creixien. Molts cregueren que Cris era l'enviat de Deu que els fidels de la vella religió esperaven de feia segles. El petit grup que viatjava en l'atrocinada furgoneta va ampliar-se fins a dotze homes, tretze comptant en Cris i es constituí com a nucli central d'aquell moviment al que no sabem si anomenar partit, secta o ordre religiós ja que el discurs del líder no estava mancat d'un cert misticisme, a part de la gran càrrega de nacionalisme

alliberador.

A Lena li semblà que una entrevista amb aquell home carismàtic podria ser interessant per a la agència de la que era corresponsal, l'abordà després d'un míting en el que el Jove va estar especialment brillant. Lena manifestà la pretensió de fer-li una entrevista que seria publicada en diversos mitjans de comunicació a Europa, en Cris va accedir encantat, al seu moviment li convenia ser conegut més enllà de les fronteres del país.

En la ciutat en que es trobaven no hi havia cap restaurant en el que poguessin tenir una conversa tranquil·la i distesa, per aquest motiu la periodista el va convidar a sopar en el seu apartament, era bona cuinera i el va obsequiar amb un excel·lent menú regat amb el millor dels vins de la terra. La qualitat del sopar i el grau del vi feren que s'establís entre la periodista i el líder carismàtic un corrent de simpatia força especial. A una conversa brillant sobre el moviment que liderava en Cris van seguir confidències de les respectives vides, ella va relatar, sense embuts, el fracassat matrimoni, el divorci, els embolics amorosos que es van succeir a la separació, la satisfacció que li produïa la feina de corresponsal i les mancances afectives que sentia. En Cris a penes havia tingut relacions amb dones, als disset anys una veïna separada, de trenta anys el va seduir i l'inicià en les pràctiques sexuals que si bé li produïren plaer li van deixar un sentiment de buidor que cap de les dones que va conèixer després va aconseguir omplir.

La conversa va anar esllanguint-se i entre els dos joves sorgí un sentiment que els va portar a fondre's en una estreta abraçada i a ajuntar les boques en un apassionat petó al que en van seguir molts altres, les mans resseguiren els cossos ardents i palpitants, les peces de roba van anar descobrint els membres delerosos de entortolligar-se, aquella primera batalla va culminar amb un acoblament salvatge que els va deixar extenuats per una bona estona, però tan aviat com es van refer

van tornar a la palestra, quan per fi van caure en un son profund i reparador ja gairebé era de dia.

Aquella nit va ser la primera de una relació apassionada que els satisfieia com mai cap altre anterior, la Lena es va afegir a la comitiva que seguia al líder nacionalista en el pelegrinatge que recorria tot el país amb la finalitat de difondre el seu missatge.

Les autoritats ocupants captaren aviat el perill que en Cris i la seva gent representaven per la continuïtat de la presència de la potència estrangera en aquell territori, iniciaren un seguiment de les activitats del grup per tal de descobrir si podien acusar-lo d'algun delictes pel que poder jutjar-lo i, de ser possible, eliminar-lo.

El dia abans de la seva detenció en Cris va anunciar a la seva companya que la nit següent tenia una reunió sopar amb el nucli que formaven ell i els dotze militants que dirigien el moviment, la reunió havia de tenir lloc en un indret secret i que ni tant sols coneixia la periodista a la que va desagradar el fet que ni ella ni cap de les dones del grup hi fos convidada, malgrat l'enuig que aquest fet li va provocar Lena va acostarse al seu company amb l'actitud amorosa amb que solia fer-ho sempre, aquella nit van copular com si tots dos sabessin que havia de ser la darrera vegada que estarien junts.

L'endemà al vespre el jove líder es reuní amb els dotze membres que formaven aquella mena de comitè central que dirigia el moviment, mentre sopaven el mestre els va dictar unes consignes per continuar la lluita contra l'opressor, com si ja intuís el que havia de passar, Quan eren a les postres un escamot de soldats de l'exèrcit d'ocupació va irrompre en l'estança en que es trobaven els conspiradors, s'emportaren el líder emmanillat i el conduïren al palau on residia el cap de les forces militars de la potència ocupant.

Un dels dotze escollits era, en realitat, un traïdor, en Jori, per trenta mil dòlars va revelar a les autoritats el lloc on se

celebraria el sopar.

Un simulacre de judici el va condemnar a mort, la sentència es va executar aquella mateixa nit, el van afusellar entre dos delinqüents comuns:

La mare d'en Cris, la Lena i uns quants amics van dipositar el cos en un panteó propietat d'un amic.

Tres dies després de l'enterrament Lena va anar al cementiri. S'endugué una gran sorpresa, el panteó era obert i el cos del seu amant no hi era.

Passà el temps i la Lena no es pot resignar a la pèrdua de l'únic amor de la seva vida, pensativa esguardà el calendari, com pot ser? Ella és regular com un rellotge i ja fa vuit dies que li hauria d'haver vingut la regla.